Dosarul nr.1-15/2025 1-25016655-38-1-07022025

S E N T I N Ț Ă
în numele Legii

28 martie 2025 **or. Rezina**

Judecătoria Orhei, sediul Rezina,
Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ
Grefier Corina Cebotari
Cu participarea:
Procurorului Ion Sandu
Apărătorului Maria Mustea
Inculpatului Petru Ursu
Părții vătămate Angela Ciobanu

examinând în ședință judiciară publică, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, cauza penală după învinuirea lui

Ursu Petru Ivan, născut la *****, domiciliat în s. *****, r-l Orhei, necăsătorit, fără persoane la întreţinere, studii liceale, neangajat în câmpul muncii, moldovean, cetăţean al R. Moldova, IDNP *****, anterior judecat:

- *prin sentința Judecătoriei Ungheni din 12 ianuarie 2021 a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.27, 362 alin.(1) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 30000 lei;*
- *prin sentința Judecătoriei Orhei sediul Central din 10 mai 2023, a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c), d) CP, cu aplicarea art. 85 CP, fiindu-i stabilită pedeapsa de 1 an și 10 zile, cu antecedente penale,*

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.
Procedura de citare a fost legal executată.
Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 07.02.2025 până la 28.03.2025.

A C O N S T A T A T :

Fapta prejudiciabilă constatată.

1. Ursu Petru, în intervalul de timp între 01.07.2024 ora 09.00 - 04.07.2024 ora 12.00, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale, prevăzând urmările ei prejudiciabile, dorindu-le în mod conştient, urmărind scop de profit şi sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin deteriorarea geamului, a pătruns în casa de locuit a cet. Cioban Angela situată în satul Buşăuca raionul Rezina, de unde pe ascuns a sustras, o bicicletă de culoare combinată galben cu negru, cu inscipţia „Azimut” cu costul de 4000 lei MD, un motoferestrău de model „STIHL” de culoare portocalie, cu costul de 8000 lei MD, un

percutor de model „BOSCH” de culoare albastră, cu costul de 3000 lei MD, şi mijloace băneşti în sumă de 1000 lei MD, astfel, cauzându-i proprietarului un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 16 000 lei MD.

Astfel, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Ursu Petru în baza art. 186 alin. (2), lit. c), d) Cod Penal – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârşită prin pătrunderea în locuinţă, cu cauzarea unei daune în proporţii considerabile.

Privind procedura.

2. În ședința de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Ursu Petru a înaintat o cerere şi semnată autentic de acesta, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală, indicând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, recunoaște vina în săvârșirea infracțiuni incriminate şi nu solicită administrarea altor probe noi.

În ședință de judecată, inculpatul a confirmat veridicitatea cereri întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina în comiterea fapte incriminate.

La fel, apărătorul Maria Mustea, care acționează în interesele inculpatului Ursu Petru în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acestora, cu examinarea cauzei în procedura simplificată.

Acuzatorul de stat, Ion Sandu, în ședință de judecată a considerat posibil admiterea cererii şi examinarea cauzei în procedură simplificată.

Instanța de judecată atestă, că potrivit prevederilor art. 364[1] alin. (1) din Codul de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 364[1] alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sânt stabilite și dacă sânt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Reieșind din cele expuse *supra,* instanța de judecată remarcând faptul că semnătura inculpatului Ursu Petru din cererea întocmită este autentică, susținută de acesta personal în şedinţă de judecată, iar conţinutul acestei cereri, prin care inculpatul recunoaște fapta incriminată lui, cuprinde o manifestare de voință suficient de clară, dar şi că ultimul a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședință de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatului Ursu Petru cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364[1] din Codul de procedură penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestora conform regulilor de audierea a martorului.

În acest sens, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325

alin. (1) din Codul de procedură penală „*judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*”. Or, norma articolului 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți.

Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate *supra,* cât și de faptul că acuzatorul de stat nu a obiectat asupra cererii înaintate, dar și din faptul că, instanța nu poate din oficiu, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redate în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatului de examinare în procedură simplificată.

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului, a constat că fapta inculpatului este stabilită și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, rechizitoriul în spețe este întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală, iar fapta imputată acuzatului au fost just încadrate conform dispozițiilor prevăzute de Codul penal.

Subsecvent, instanța de judecată a mai stabilit că actele de urmărire penală nu prezintă semne pentru a fi lovite de nulitate absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat cereri referitoare la constarea acestor circumstanțe.

Concomitent, instanţa precizează că nici litera, nici spiritul art. 6 din Convenţie nu împiedică o persoană să renunţe de bunăvoie la garanţiile unui proces echitabil în mod expres sau tăcit, dar înainte să se considere că un acuzat a renunţat implicit, prin comportamentul său, la un drept important din perspectiva art. 6, trebuie să se stabilească faptul că putea să prevadă în mod rezonabil consecinţele actelor sale [a se vedea *Hermi împotriva Italiei (MC)*, par. 74; *Sejdovic împotriva Italiei (MC)*, par. 87], iar la caz, inculpatul a înaintat cerere autentică în acest sens, a susţinut în prezenţa unui apărător desemnat, fiind notificat inclusiv despre consecinţele examinării cauzei în procedură simplificată.

Poziţia inculpatului în şedinţă de judecată.

3. În şedinţă de judecată, inculpatul Ursu Petru*,* prin expunere factologică ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului conform art. 108 din Codul de procedură penală şi fiind preîntâmpinat de răspunderea penală pentru oferirea declarațiilor intenționate false, a indicat că, în vara a.2024, fiind în stare de ebrietate, a decis să intre într-o gospodărie, în care știa că nu locuiește nimeni. Prin geamul, pe care l-a deteriorat, a pătruns în casă, de unde a sustras o bicicletă, un perforator, un motoferăstrău și bani în sumă de 1000 lei. Îi pare rău de cele comise și solicită să-i fie aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Cu privire la aprecierea probelor şi încadrarea juridică:

4. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Ursu Petru a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât *„natura”* şi *„cauza”* acuzaţiei, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul Ursu Petru își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

- ***declarațiile părții vătămate Ciobanu Angela,*** *oferite la faza de urmărire penală, potrivit cărora* locuieşte împreună cu familia în satul Buşăuca, raionul Rezina. Drept moştenire de aproximativ cincisprezece ani deţine casa părintească, care la fel este amplasată în satul Buşăuca, raionul Rezina. A indicat că la casa părintească merge periodic, aşa cum are şi ea gospodăria sa, iar casa părintească este un loc unde toţi membrii familiei se grămădesc o dată în an, precum ea şi fratele, Melnic Igor, depozitează bunuri. La data de 01 iulie 2024, aproximativ la ora 08^{00} min., a mers la casa părintească pentru a culege vişine, după care la aproximativ la ora 09^{00} min., a plecat la domiciliul său. E de menţionat faptul că în gospodărie şi casă totul era în regulă, toate bunurile erau la locul lor. La data de 04 iulie 2024, fratele Igor Melnic a mers la casa părintească, intenţionând să facă ordine prin ogradă. Tot atunci a stabilit urme de pătrundere în gospodărie şi în casă. Drept urmare a contactat-o, relatându-i cele stabilite. În scurt timp a mers şi ea să vadă cele întâmplate. A indicat că în casă s-a pătruns prin deteriorarea geamului din faţa casei. Din odaia unde depozita bunuri, a stabilit că lipsește o bicicletă de culoare galbenă combinat cu negru, de model „Azimut,, cu costul de 4000 lei, un motoferăstrău de model ”Shtil” de culoare orange, cu costul de 8000 lei, un percutor de model ”Bosh” de culoare albastră cu costul de 3000 lei, o pereche de role, culoarea şi modelul nu-1 ţine minte, însă costau 1000 lei. La fel de pe un raft al dulapului au fost sustrași bani în sumă de 1000 lei, care erau bani preconizați pentru achitarea serviciilor comunale. A reiterat că din casă au mai fost sustrase haine, încălțăminte, însă nu mai ţine minte costul la fiecare. Ulterior a stabilit că la bucătărie a fost căutat prin dulapuri, iar persoana ce-a pătruns în casă a ieşit prin uşa din spatele casei, care se încuie pe dinăuntru, avînd cheia în uşă. În urma faptului dat i s-a cauzat o daună materială considerabilă, în sumă totală de 17 000 lei, însă nu bănuiește pe nimeni în comiterea furtului. A menționat că persoana ce-a pătruns în gospodărie, i-a fost în voie, a mâncat, a servit vin spumant, a fumat. Acesta a pătruns în gospodărie în perioada 01-04 iulie 2024. A indicat că prin ogradă, pe iarbă erau urme de bicicletă, pe unde a ieşit. (f. d. 28-30);

- ***declarațiile martorului Melnic Igor,*** *oferite la faza de urmărire penală, potrivit cărora,* locuieşte împreună cu familia în oraşul Orhei. Mulți ani a muncit peste hotare şi multe lucruri le ducea la sora sa, Cioban Angela, care este moştenitoarea casei părintești. La fel ultima are grijă de casa părintească, ce este amplasată în satul Buşăuca, raionul Rezina, precum şi ei o dată în an, la pastele blajinilor se adună toţi fraţii. Astfel, la data de 04 iulie 2024, aproximativ ora 12:00, de unul singur a venit la casa părintească pentru a face ordine prin gospodărie, dorind să cosească iarba din ogradă, că era mare. Apropiindu-se de casă, a observat că geamul din faţa casei era forţat. Imediat a contactat- o pe sora, Cioban Angela, care în scurt timp a venit şi împreună au stabilit că prin casă s-a cotrobăit şi-au luat o bicicletă cu inscripția „Azimut,, un motoferăstrău de model „Shtil” un percutor de model „Bosh” chiar şi bani au sustras dintr-o şcatulcă, în sumă de 1000 lei. În urma faptului dat, surorii i s-a cauzat o daună materială în sumă totală de 16 000 lei, însă urmează ca împreună cu sora să facă ordine pentru a stabili dacă n-au m-ai sustras şi alte bunuri. În comiterea faptului dat nu bănuieşte pe nimeni, aşa cum de mult timp nu locuieşte în sat.(f.d.34);

-prin procesul-verbal de cercetare la faţa locului din 04.07.2024, potrivit căruia s-a cercetat gospodăria cet. Cioban Angela din satul Băşăuca raionul Rezina, în cadrul cercetării au fost ridicate 4 folii adezive cu urme papilare (f.d. 10-20);

- prin procesul-verbal de ridicare, acţiune procesuală efectuată la 15 august 2024, în cadrul cărei de la ofiţerul principal al SED al Penitenciarului nr. 13 Chișinău, Nadejda

Grigoraş s-a ridicat fişa dactiloscopică a cet. Ursu Petru Ivan, a.n. 1997 şi materialul caracterizator (f.d.45);

-prin raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/6-R-698 din 11.09.2024 potrivit căruia s-a concluzionat că, trei urme papilare ridicate de pe suprafaţa cutiei muzicale în formă de pian şi de pe suprafaţa de vin spumant „Jadore" din gospodăria cet. Cioban Angela sunt valabile pentru identificarea persoanei. Trei urme papilare digitale, valabile au fost create de cet. Ursu Petru Ivan a.n. 1997 cu degetele arătător, inelar şi mic de la mîina dreaptă. (f. d. 56 - 65).

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Ursu Petru au fost încadrate juridic în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod Penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârşită prin pătrunderea în locuinţă, cu cauzarea unei daune în proporţii considerabile.

În continuare, instanţa precizează că verificând respectarea condițiilor prevăzute de Codul de procedură penală şi verificând declaraţiile inculpatului Ursu Petru oferite în instanţa de judecată, care de altfel a recunoscut integral vina în comiterea faptei, oferind detalii signifiante concordante acuzaţiei aduse, în coraport cu declaraţiile martorilor şi cercetarea nemijlocită a restul mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă, care a fost săvârşită de inculpat cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra.*

Respectiv, prin prisma celor enunţate, instanța apreciază vinovăția inculpatului este stabilită prin ansamblul probator administrat în prezenta cauză penală, care confirmă că Ursu Petru a sustras bunuri în sumă de 16000 lei, ce-i aparține lui Ciobanu Angela.

Cu referire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală, instanţa concretizează că în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

Instanța de judecată reține faptul că, infracțiunea ce i se incriminează inculpatului Ursu Petru și anume art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, este plasată de către legiuitor în Capitolul VI „Infracțiuni contra patrimoniului”.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art.186 Cod penal, îl constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Obiectul material îl formează bunurile care au o existenta materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor

În speță instanța de judecată apreciază că Ursu Petru a atentat la relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, ce aparțin părții vătămate Ciobanu Angela, prin faptul că a sustras bunurile, în circumstanțele expuse supra.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.186 Cod penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă, care constă în sustragerea bunului, 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv, 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile, 4) modul ascuns al comiterii infracțiunii.

Infracțiunea prevăzută la art.186 din Codul penal, este materială şi se consumă odată cu dobândirea bunurilor. Infracțiunea de furt se săvârșește numai cu intenție directă, iar la calificare, este obligatorie stabilirea scopului special – a scopului de cupiditate

Iar potrivit teoriei și practicii judiciare prin „sustragere" se înțelege luarea ilegală şi gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârşită în scop acaparator.

Latura subiectivă a infracțiunii specificate la art.186 Cod penal, se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă. De asemenea, obligatoriu pentru calificarea faptei este stabilirea scopului de cupiditate. Instanța de judecată apreciază că în cazul de față, inculpatul Ursu Petru a acționat cu intenție directă în scop de cupiditate, ceea ce înseamnă că acesta își dădea seama de caracterul prejudiciabil al faptei sale, își dădea seama de posibilitatea survenirii urmărilor prejudiciabile, și a dorit survenirea acestora.

Subiect al infracțiunii de furt în forma agravată poate fi orice persoană fizică responsabilă ce a împlinit vârsta de 14 ani, iar inculpatul Ursu Petru întrunește semnele subiectului infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) din Codul penal

După cum a fost menționat supra, Ursu Petru a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii de furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în locuință, cu cauzarea unei daune în proporții considerabile, prevăzută la art.186 alin.(2) lit.c) și d) Cod penal.

Respectiv, în continuare instanța de judecată va da apreciere agravantelor prevăzute la art.186 alin.(2) lit.c) și d) Cod penal, care i-a fost imputată inculpatului Ursu Petru prin actele de învinuire, acuzare susținută în ședința de judecată de către acuzatorul de stat.

Instanța de judecată reține că pentru a imputa făptuitorului circumstanța agravantă prevăzută de lit.c) al art.186 alin.(2) Cod penal - este necesară prezența cumulativă a următoarelor condiții: 1) să fie săvârșită o pătrundere; 2) această pătrundere să fie ilegală; 3) pătrunderea să se facă în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință.

Prin noțiunea de *pătrundere*, se înțelege intrarea ilegală, pe ascuns sau deschis, într-o încăpere, locuință sau alt loc de depozitare, cu scopul săvârșirii furtului, jafului sau tâlhăriei. Pătrunderea poate fi comisă atât cu învingerea piedicilor şi a rezistenței, cât şi fără aceasta.

Prin termenul "*încăpere*" se înțeleg construcțiile, edificiile, beciurile, hambarele, garajele şi alte construcții gospodărești, menite pentru păstrarea permanentă sau temporară a bunurilor materiale, utilate cu un gard sau mijloace tehnice sau asigurate cu o altă pază; magazinele mobile, limuzinele, refrigeratoarele, containerele, seifurile şi alte depozite asemănătoare. Totodată, sectoarele de teritorii care nu sunt folosite pentru păstrare, ci, de exemplu, pentru cultivarea unei oarecare producții, nu se încadrează în noțiunea de alt loc pentru depozitare.

La caz, în urma celor menționate, instanța de judecată apreciază că în acțiunile inculpatului Ursu Petru este prezentă agravanta prevăzută de art.186 alin.(2) lit.c) Cod penal,

or sustragerea a avut loc pe ascuns, prin pătrunderea în gospodăria lui Ciobanu Angela, amplasată în s. Bușăuca, r-l Rezina, și prin forțarea geamului de la casă.

Cu referire la circumstanța agravantă prevăzută de art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, la caz instanța de judecată reține că, la data adoptării sentinței a intervenit o Lege mai blândă și anume care determină caracterul considerabil al prejudiciului cauzat prin infracțiune.

În speța dată prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, publicată în M.O. nr. 245-246 din 07.06.2024, în vigoare din 07.09.2024, au fost operate modificări la Codul Penal privind noțiunea de proporții considerabile, precum și aprecierea și calificarea valorii bunurilor sustrase.

Potrivit alin. (2) al art. 126 Cod Penal, se consideră proporții considerabile sau esențiale valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, poluate, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depășește 10 salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Conform Hotărâri Guvernului nr. 1033 din 21 decembrie 2023 privind aprobarea cuantumului salariului lunar pe economie, prognozat pentru anul 2024, acesta constituie 13700 lei.

În temeiul art. 10 alin.(1) Cod Penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

În cazul dat, ținând cont de cele enunțate mai sus, instanța de judecată consideră că prejudiciul cauzat părții vătămate Ciobanu Angela este de 16000 lei, prin urmare prejudiciul cauzat nu depășește pragul legal de 10 salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei (13700 x 10 = 137000) pentru a constitui un prejudiciu considerabil.

Prin urmare, la data adoptării sentinței calificativul „cu cauzare de daune în proporții considerabile” nu se mai confirmă, acesta urmându-i a-i fi exclus inculpatului din învinuire, și acțiunile inculpatului urmează să fie reîncadrate din art.186 alin.(2) lit.c), d) din Codul penal în art. 186 alin.(2) lit. c) Cod penal.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului şi probatoriului administrat, instanță ajunge la concluzia că vina inculpatului Ursu Petru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, a fost demonstrată incontestabil, ca fiind dovedită, în afară de orice dubiu rezonabil.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

De către acuzatorul de stat Ion Sandu, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Ursu Petru vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (2) lit.c),d) din Codul penal cu stabilirea unei sancțiuni cu închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Partea vătămată Ciobanu Angela a lăsat la discreția instanței modul pedepsei lui Ursu Petru.

Apărătorul Maria Mustea, care acţionează în interesele inculpatului Ursu Petru în dezbaterile judiciare a invocat faptul că inculpatul a recunoscut vina integral, consideră

posibil de aplicat o pedeapsă nonprivativă de libertate și anume aplicarea unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunității.

La rândul său, inculpatul Ursu Petru, în cadrul ultimului cuvânt a reiterat, că îi pare rău de ce a comis şi doreşte să-i fie aplicată o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispoziţiile art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să

reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor mai puțin grave.

Instanța de judecată reține că infracțiunile comise de către inculpatul Ursu Petru fac parte din capitolul infracțiunilor contra patrimoniului, care atentează la una din valorile fundamentale - relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Circumstanţe atenuante conform art.76 Cod penal instanța de judecată nu a reținut.

Recunoaşterea vinovăţiei care atrage incidenţa procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanţă atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiaşi situaţii de drept să i se acorde o dublă valenţă juridică.

În calitate de circumstanţă agravantă conform art. 77 Cod penal instanța de judecată identifică sîvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară, or prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 10 mai 2023, a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c), d) CP, fiindu-i stabilită pedeapsa de 1 an și 10 zile, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța mai subliniază că potrivit modului de aplicare a pedepsei prevăzut la art. 364^1 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 80^1 din Codul penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art.186 alin. (2) lit.c) din Codul penal stabileşte o pedeapsă cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu

muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

Respectiv, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) din Codul penal se modifică pentru pedeapsa cu amendă în mărime de la 500 unități convenționale (în condițiile art. 64 alin. (3) din Codul penal) până la 1011 unități convenționale, muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 160 de ore sau închisoare de la 3 luni până la 2 ani și 8 luni.

Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiuni săvârșite, care sunt distincte după relaţiile sociale protejate şi cu aspect de îndeletnicire în cazul sustrageri comise de inculpat, care a mai fost condamnat pentru infracţiuni similare, iar reieşind din acţiunile ilicite ale inculpatului, a fost violat de multiple ori dreptul persoanelor la protecţia proprietăţii sale şi libertatea de a dispune de bunurile sale conform propriei dispoziţii.

Pe cale de consecinţă, instanţa evidenţiază că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privinţa acestuia a unei pedepse sub forma închisorii, în privinţa căreia apărătorul a obiectat şi a solicitat aplicarea unei pedepse neprivative de libertate.

Astfel, conducându-se de scopurile pedepsei penale, luând în considerare prevederile art.70 alin.(2) din Codul penal, reieșind din personalitatea inculpatului inculpatul Ursu Petru, care anterior a fost judecat și este predispus la comiterea infracțiunilor, or, fiind condamnat anterior pentru infracțiuni intenționate, nefăcând concluziile necesare despre necesitatea corectării, nu a mers pe calea corectării comportamentului său, astfel, instanța consideră că, în privința inculpatului Ursu Petru, pentru comiterea de către acesta a infracțiunii imputate, este echitabilă aplicarea pedepsei sub formă de închisoare cu executare, în limitele stabilite și prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, considerând că, doar prin aplicarea acestei pedepsei, se va atinge scopul pedepsei penale.

Astfel, instanța de judecată, consideră că în privința inculpatului Ursu Petru, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal, este echitabilă aplicarea pedepsei de sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, care urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis.

Concomitent, reieşind din faptul condamnării inculpatului la o pedeapsă cu închisoare, termenul de executare a acestuia, se va calcula din momentul pronunțării.

6. Cu privire la cheltuieli judiciare și acțiunea civilă

În cadrul dezbaterilor judiciare acuzatorul de stat Ion Sandu nu a înaintat careva cheltuieli pentru instrumentarea cauzei penale.

În cadrul ședinței de judecată din 04.03.2025 partea vătămată Ciobanu Angela a înaintat acțiune civilă, solicitând încasarea de la inculpat a prejudiciului material în sumă totală de 17000 lei și a prejudiciului moral în mărime de 5000 lei.

Conform art. 385 alin. (1) pct. 10) din Codul de procedură penală, instanța de judecată, la adoptarea sentinței soluționează dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă.

Potrivit jurisprudenţei CtEDO (hotărârea *Tonchev vs Bulgaria din 19.11.2009*), Curtea a recunoscut încălcarea art.6 CEDO prin nesoluționarea acțiunii civile în procedura penală şi a statuat că, „... în situația în care sistemul intern permite reclamanților să introducă

o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că aceştia se bucură de garanțiile fundamentale prevăzute de art.6 ale Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale din 04 noiembrie 1950".

Conform art. 387 alin. (1) din Codul de procedură penală al RM, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge și numai, alin.(3) – în cazuri excepționale când, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părții civile, ar trebui amânată judecarea cauzei, instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

Potrivit prevederilor art.219 alin Cod de procedură penală, (1) Acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia. (2) Persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: 1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală; 2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum şi repararea bunurilor deteriorate; 3) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală 4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale. (3) Prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: 1) tratamentul părții vătămate şi îngrijirea acesteia; 2) înmormântarea părții vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor şi pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor. (4) La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranţei în viaţă, pierderea onoarei prin defăimare, suferinţele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Prevederile art. 220 alin. (3) Cod de procedură penală mențin, că hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil și ale altor domenii de drept.

În conformitate cu prevederile art.221 alin.(1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părţii civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. (2) Cod de procedură penală, acțiunea civilă se intentează faţă de / bănuit, învinuit, inculpat, faţă de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau faţă de persoana care poate fi responsabilă de acţiunile învinuitului, inculpatului.

Potrivit art.1998 alin.(1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.Tragerea la răspundere civilă poate avea loc cu respectarea cumulativă a următoarelor condiții: infracţiunea să fi produs prejudiciul; între infracţiunea săvârșită şi prejudiciul reclamat să existe un raport de cauzalitate;

prejudiciul trebuie să fie cert; prejudicul să nu fi fost reparat; să existe manifestarea de voință a celui vătămat de a fi despăgubit.

Conform art.2036 alin. (1) și (2) din Codul civil al RM, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Totodată, în conformitate cu art. 2037 alin. (1) și (2) din Codul civil al RM, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

În ședința judiciară partea vătămată Ciobanu Angela a solicitat să fie încasat din contul inculpatului a sumei de 17000 lei care este formată din bunurile sustrase precum și de lucrurile care au fost deteriorate, sumă cu care inculpatul Ursu Petru este de acord.

Potrivit art.123 alin.(6) din Codul de procedură civilă, faptele invocate de una din parţi nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

Astfel, reieșind din faptul că inculpatul a recunoscut sumat de 17000 lei, fiind de acord să fie încasată din contul său, instanța de judecată apreciază ca întemeiată solicitarea de a încasa de la inculpatul Ursu Petru în beneficiul părții vătămate Ciobanu Angela suma de 17000 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

Cu referire la încasarea prejudiciului moral, instanța de judecată reține că, aprecierea prejudiciului moral se face în funcție de circumstanțele cauzei, unde este necesar să se ia în considerație valoarea nepatrimonială lezată, însemnătatea pe care o are această valoare pentru persoana vătămată. Un alt criteriu constă în durata menținerii consecințelor vătămărilor, adică durata prejudiciului, deoarece urmările pot fi temporare, trecătoare sau permanente. Durata menținerii consecințelor este un criteriu de apreciere a prejudiciului distinct de criteriul importanței. Un alt criteriu este criteriul intensității durerilor fizice și psihice. Aceasta depinde de valoarea lezată.

Cuantumul prejudiciului moral cauzat victimei, urmează a fi apreciat de către instanța de judecată după intima convingere, care se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu și în funcție de circumstanțele cauzei. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Astfel, în împrejurările enunțate, instanța de judecată găsește cerințele formulate de partea vătămată Ciobanu Angela privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 5000 lei, întemeiate doar parțial și consideră că, o recompensă în sumă de 2000 lei, pentru ea va fi proporțională, suficientă și echitabilă la caz, care se va acorda acesteia cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit de pe urma acțiunilor inculpatului Ursu Petru, în rest referitor la suma de 3000 lei, instanța va respinge cerința ca fiind neîntemeiată.

7. Cu referire la măsura preventivă.

În conformitate cu prevederile art.385 alin.(1) pct.15) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea, dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului.

În contextul dezbaterilor judiciare procurorul, inculpatul şi apărătorul acestuia nu s-au expus pe marginea aplicării sau menţinerii măsurilor preventive în privinţa inculpatului.

Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa atestă că în privinţa inculpatului Ursu Petru nu este aplicată o măsura preventivă.

În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, *înlocuirea* sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 175 din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă / anumite acţiuni negative asupra desfăşurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sânt orientate spre a asigura buna desfăşurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre *asigurarea de către instanţă a executării sentinţei*.

În conformitate cu prevederile art.176 din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul *ar putea să se ascundă* de organul de urmărire penală sau de instanţă, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, *să săvârşească alte infracțiuni* ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică.

Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, înlocuind măsura preventivă cu arest până la rămânerea definitivă a sentinţei, nu mai poate fi încălcat nici drepturile la libertate şi siguranţă, prevăzute de art. 5 al Convenţiei, iar privarea de libertate a ultimului este justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal, deoarece are ca scop împiedicarea acestuia *de a se ascunde de organele de drept*, *să comită alte infracţiuni* şi *să se asigure executarea sentinţei*, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării arestului preventiv.

Relevant, în acest sens este Hotărârea *Savca împotriva Republica Moldova*, unde Curtea Europeană a respins pretențiile reclamantului invocate în temeiul articolului 5 § 1 din Convenție privind deținerea sa ilegală după pronunțarea sentinței de condamnare de instanța de fond, reamintind că detenția preventivă se încheie în momentul în care persoana deținută este eliberată și/sau îi este stabilită pedeapsa, fie și de către o instanţă de fond (a se vedea *Wemhoff împotriva Germaniei,* § 9; *Labita împotriva Italiei [MC]*,

hotărârea din 6 aprilie 2000, § 147; *Kalashnikov împotriva Federaţiei Ruse*, hotărârea din 15 iulie 2002, § 110; *Solmaz împotriva Turciei*, hotărârea din 16 ianuarie 2007, §§ 23-24).

În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de a înlocui măsura de constrângere cu măsura preventive - arestul faţă de inculpatul Ursu Petru, ultimul dacă nu este deţinut legal într-o altă cauză penală, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestuia pentru executarea sentinţei emise.

8. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolului 70, 80^1 din Codul penal, articolelor 340, 364^1, 384-389, 392-395 și 437 alin. (1) pct. 1^4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaște vinovat Ursu Petru Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal, stabilindu-i-se pedeapsă, sub formă de 1 (unu) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Pentru asigurarea executării sentinței, se aplică inculpatului Ursu Petru Ivan, măsura preventivă - arestarea preventivă, până la rămânerea definitivă a prezentei sentințe, cu calcularea termenului arestării din momentul pronunțării sentinței.

Termenul de executare a pedepsei sub formă de închisoare, aplicată lui Ursu Petru Ivan, urmează a fi calculat din momentul devenirii definitive a sentinței, cu includerea în acest termen a perioadei de aflare a inculpatului sub arest preventiv, începând cu data aplicării măsurii preventive – 28 martie 2025, până la momentul devenirii definitive a sentinței.

Se încasează din contul lui Ursu Petru Ivan, în beneficiul părții vătămate Ciobanu Angela prejudiciul material în sumă de 17000 (șaptesprezece mii) lei și prejudiciu moral în sumă de 2000 (două mii) lei, în rest pretențiile în partea încasării prejudiciului moral în sumă de 3000 (trei mii), se resping ca neîntemeiate.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**